

flétnu a jak si soused pod námi čistí zuby. Já snad slyším i trávu růst!“

„Sama jsi ji vysela, maminko. Do těch truhlíků.“

„Pravda, Martine... A na co sem do bytu, proboha, nosíš sekeru?!“

A pak si ho zčistajasna rodiče zavolali do kuchyně a nad pocukrovanou bábovkou mu oznámili, že koupili dům. Starší domek v malém městě v Postranní ulici. *Domek se zahradou*, zdůraznila mamka. *Za kterou jezdí vlak*, dodal táta.

Nakonec se ukázalo, že to nebyl vlastně tak šílený nápad. Zelenině ani kytkám, které mamka hned časně zjara vysela na záhony, železniční trať nevadí. Táta má náradí vzorně vyrované v garáži a vejdou se do ní i kola. Artur se hned po nastěhování potkal s Bárou, fantastickou kamarádkou do nepohody. Všechno klapě, takže nazrál čas na další šílený nápad.

„Chystáš se příští sobotu na tu historickou bitvu?“ zeptal se táta a otřel si zpoceně čelo. Rázem vypadal jako indián na válečné stezce.

„Jasně,“ přikývl Artur. „Půjdeme s Bárou. Proč se ptáš?“

Trávili sobotu v garáži, kde připravovali kola na první jarní vyjížďku. Čištění a promazávání řetězů se dařilo jen za cenu osobních obětí. V další fázi bude třeba vykoupat tyhle dva povedené údržbáře v ředidle. Artur byl rád, že má táta chvilku čas. Po přestěhování musel do práce dojíždět a domů se vracel večer a unavený. Jako jediný z rodiny si nové bydlení vlastně moc neužíval, protože ještě po nocích a víkendech vyřizoval na počítači pracovní zá-